

השידורים

השידור הראשון בערוץ השני היה ב-7 באוקטובר 1986. "זה היה" נזכר עורך הדין אברהם פרוז, קטע סרט, שבו ראו מפל"מיים את זה ליוותה מוסיקה. הקטע חזר על עצמו כל דקה.

שבוע אחר כך נגמרו המים והחלפו בקי לופים של שירים ישראלים. לאט לאט הורחב מעגל שידורי הקליפים. כולם, אגב, התקבלו בחינם. היתה אויפריה מסוימת ותיקות גדולות. דיברו על שידורים תוך שנה. דיברו לימנהלת ההקמה הצטרף אורן טוקטלי, היום מנהל ערוץ 2 ורדיו מקומי. טוקטלי, אדם סימפטי, נעים שיחה וחדור אמונה בעבודתו ועבודת הצוות הקטן שלו, התחיל את רכבו באגף התקציבים של מישרד האוצר. הוא עזב את מישרד האוצר לטובת שנת לימודים במיכללה לכיטחון לאומי, ואחר כך הלך למישרד הבריאות, כדי לעבוד על הקמתו של פרויקט רשות האישפוז. הוא היה ראש הפרויקט, אבל רשות האישפוז לא קמה, וטוקטלי נלקח אל הערוץ השני בתיקווה שגורל הפרויקט הזה יהיה מוכטח יותר.

בתחילת 1987 נפתח מישפט דימיאניוק. אחר העיתונאים העלה בכתבה רעיון שהערוץ השני עזב את המישפט במלואו בש"ד דור חי. קראנו את היריעה, התלהבנו מהרעיון ותוך יומיים התחלנו בשידורים. השתמשנו בצוותים של הטלוויזיה הלימורית, שזילמה את המישפט לצרכים תיעודיים היסטוריים.

אחר כך הגיע יום העצמאות 1987. "החלטנו ללכת על כל הקופה", אומר פרוז, האיש שהיה אחראי על ההקמה, "ותיכננו יום שידורים ארוך מ-9 בבוקר ועד חצות. שידורים חיים מהאולפן. את הראיונות הינחו אורן בן-ישי ושרי צוריאלי, והשידורים נעשו מאול-פני קטנטן בירושלים. זו, בעצם, היתה הכרות מילחמה על רשות השידור."

ואכן, רשות השידור הרימה מיד את הכיפה שנוקרה לעברה ואנשיה רצו ליועציה מישפטי לממשלה יום לפני יום העצמאות, בניסיון של הרגע האחרון למנוע את השידור. במישרדו של חריש התנהל ויכוח ער, שבסופו הגיעו הצדדים להסכמה, המשמשת עד היום אסמכתה: השידורים ייעשו בעצה משותפת בין ערוץ 2 לבין רשות השידור.

בהתחלה, "אמר פרוז, "היה שיתוף פעולה לא רע. הם אפילו העבירו לנו סרטים לשידור. אחר כך חל נתק. אורי פורת, שהיה אז מנכ"ל רשות השידור, היה אויב מוצהר שלנו. הוא התנגד לשידורים ואמר שהם חייבים להיות תחת גג רשות השידור."

השידורים נמשכו, ואף התרחבו מעבר לקליפים של שירים. צוות ההקמה הצליח להביא ולשרר אופרות וקונצרטים מחו"ל.

היום הגדול של הערוץ השני הגיע עם השביתה ברשות השידור בחודשים אוקטובר-נובמבר 1987. השביתה נמשכה 50 יום. לא היה עם מי לתאם, והערוץ השני התחיל לשרר. טוקטלי: "קיבלנו מהמנכ"ל תוכניות שלהם לשידור, או התחלנו לשרר את השירים שלנו במישרדים של רשות השידור והרחבנו את שעות השידור. היינו במצב קשה, כי לא היה לנו מלאי של תוכניות ולא היו לנו הכלים והאמצעים לשידורים מורחבים. עשינו מסע לרכישת סרטים ושידורנו המון סירטי קולנוע ותוכניות ילדים."

ואו, דווקא בזמן השביתה הגדולה, הגיעה לארץ אידה נודל, אסירת ציון המפורסמת והוותיקה. "בתוך יום", אומר טוקטלי, "אירגנו צוות שיצא לשטח ויצלם. יגון שנקר שידר מנג'ל התעופה, השידורים נעשו דרך אולפן הרצליה, בעזרת אנשי הערוץ השני". השידור, אגב, זכה בביקורות קטלניות.

כמהלך השביתה הועלתה הצעה לשלב תשרי שרות וחסות בערוץ השני. גר יעקבי, שריהוק שרות, התנגד להצעה, כדי שהרבר לא יתפרש כשבירת שביתה. עם סיום השביתה דרשו אנשי הטלוויזיה נקמה על שבירת השביתה. היועץ המישפטי

ציב למרות זאת ועם מיגבלה כליכך לוחצת, הם מצליחים באמצעים מועטים ביותר, להביא אל המירקע סדרות, סירטי קולנוע ותוכניות ילדים (בניהן כמה מקוריות) בנוסף על קליפים ותוכניות מוסיקה.

כאחרונה ביקר יצחק ליבני בשוק סירטי הטלוויזיה בקאן, ביחד עם אורי שניער, מנהל התוכניות של הערוץ השני. השניים רכשו ביחד כמה תוכניות. "זה שאין כסף", אומר ליבני, לשעבר מנכ"ל רשות השידור, לשעבר מפקד נ"צה"ל, "מוכיח לי את ימי כולך צה"ל. יש אווירה חלוצית ובמצב הזה דווקא עושים לפעמים דברים מאוד נחמדים. אין

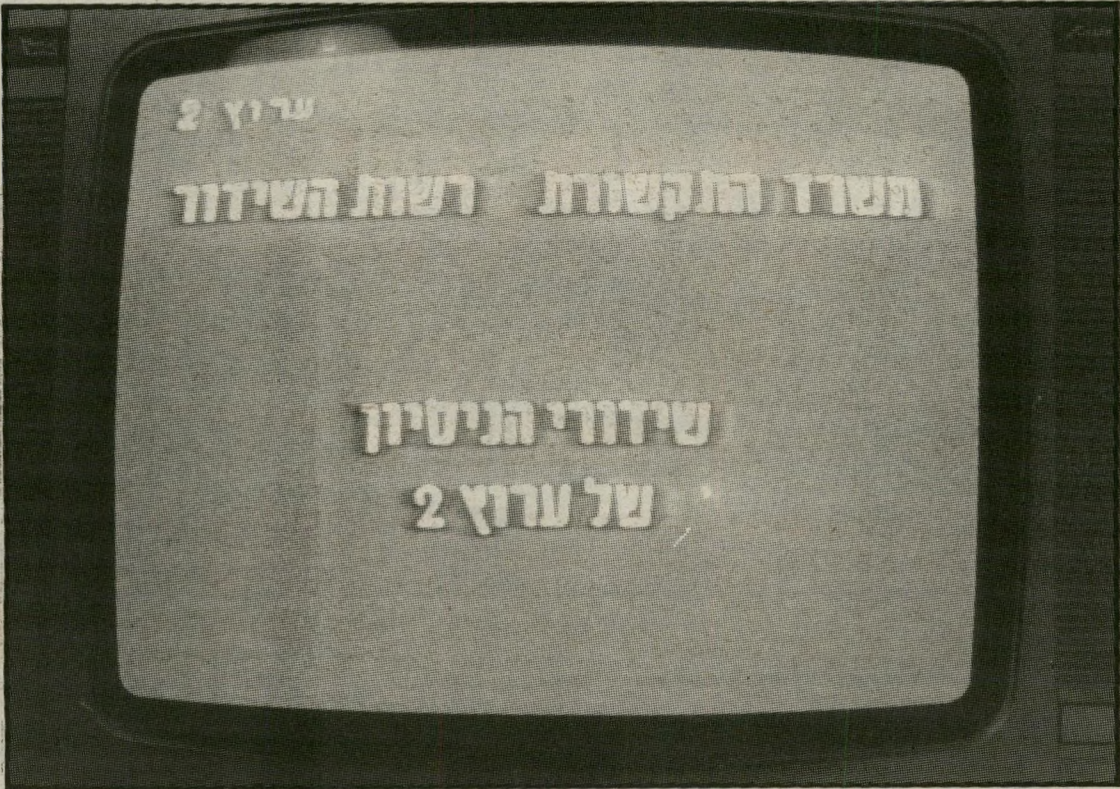
של הרשות נתן חוות דעת, שלפיה רק הוועד המנהל רשאי להחליט על שיתוף פעולה בין הערוצים, ובעיקר על תשרי שרות וחסות בערוץ השני. שיתוף הפעולה החלקי פסק. "או", אומר טוקטלי, "התחילה תקופה מאוד מתוחה. פורת אמר לנו שמצידו, שנפ"ס יקבל לשרר או שנשדרר בכוחות עצמנו. בחרנו באפשרות השנייה ומאז אנחנו פועלים במידה קטנה של תיאום. אנחנו מעבירים להם את לוח המישרדים שלנו והם בודדים כלל לא מגיבים."

הערוץ השני אינו מסוגל לבצע תוכניות שידורים לטווח ארוך, אין מישרדים ואין תק

מריכות ואין עניין של סמכויות. עוברים קשה, ללא הפסקה והיחסים הם אידיאליים ונעימים."

זו, אגב, דיעה הנשמעת מפי כל הנוגעים בדבר. כיום מדובר על 10 מקבלי משכורות, ביניהם טוקטלי, שניער, אקל סיוון, אלברט גבאי, יגאל מור, קרלוס גורביץ ואחרים.

כצוות כליכך מצומצם אין ביורוקרטיה, אין בעיות של ועדי עובדים, אין אנטלה סמויה, אין סירבול במערכת — תחלואים ותיקים ומוכרים ברשות השידור. במצב כזה השידורים הרבה יותר גמישים ואינם מוגבלים לשעות נוקשות וקבועות מראש.

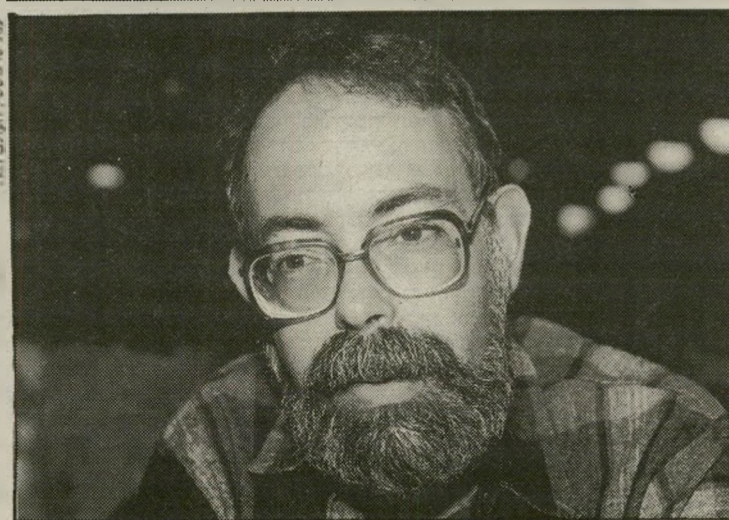

אין כבר ויכוחים של פוליטיקאים על הערוץ השני, וזה הסימן הטוב ביותר לכך שלא יהיו לנו שידורים בקרוב. חברות ההפקה

כבר מיואשות. כמה שנים אפשר לעבוד על ריק, ולהאמין

להבטחות? תצטרפו להסתפק בכבלים, וגם זה בערבון מוגבל

ענת סרגוסטי

מנהל טוקטלי מאישפוז לערוץ

בגלל בעיות תקציביות, לא נערך מעולם סקר ציפייה לשידורי הערוץ השני. אבל בסי קרציפייה שנערך לא מזמן התברר, שלמרות התחרות עם הטלוויזיה הכללית אחרי השעה 8 בערב, יש יותר צפייה לערוץ 2 אחרי שעה זו מאשר לפנייה. 50% מהתושבים הקולטים את שידורי הערוץ השני צופים בהם. יש עלייה מתמדת של צופים וכיום 85% מתוכם אוהבים לצפות בשידורים.

החוכיות

לפי התיכנון המקורי אמור היה הערוץ השני להיות מופעל שנתיים לפני בנייתם של הכבלים והלוויין ללוח המישרדים היומי. תיכנון לחור, מציאות לחוד.

לוחזומנים אפשרי נראה כך:

● בסוף דצמבר, תחילת ינואר, יתחילו לשרר בטלוויזיה כבלים בבתים ובפתח תיקווה. ובהדרגה תוך שנה וחצי, ככל רחבי הארץ.

עד כה הוחלט על הזוכים ב-23 מתוך 29 איזורים. שישה ימים וכו במיכרזים השונים. בתוך חצי השנה הקרובה ייקבעו הזוכים בש"ד האיזוריים.

בכל איזור יהיו 20-24 ערוצי כבלים. נוסף על כך יהיו ערוצים ארציים: הטלוויזיה הכי לית, ערוץ 2, הטלוויזיה החינוכית והלוויין. השלב הבא בתהליך הוא הלוויין. המיכרז ללוויין, שהוצא ביולי, ייסגר בסוף חודש דצמבר. עד כה לא הוגשו הצעות למיכרז שני אלה — הלוויין והכבלים — הם יוזמות פרטיות. המדינה אינה משקיעה בהם משאבים. מדובר על השקעה של 550 מיליון דולר בשש השנים הבאות. 50 מיליון מתוכם לשידורי הלוויין.

ענת סרגוסטי, העולם הזה